

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Typed to Word Document by คุณธีรยุทธ งามผล

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน กับลูกชาย

“ส่งท้ายปีเก่า”

ป.อินทรปาลิต

วันที่คนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชรภรณ์” ฝึกรอคอยมาช้านานก็คือ วันสุดท้ายของปีนั่นเอง เพราะนอกจากจะได้หยุดงานได้เที่ยวเตร่กันถึง ๒ วันแล้ว ยังได้รับเงินโบนัส ๒ เท่าของเงินเดือนที่ตนได้รับอยู่

ในที่สุด ๓๑ ธันวาคม ๒๕๑๐ ก็ผ่านมาถึง

แสงตะวันของวันใหม่แจ่มใสสดชื่นกว่าทุกวัน พวกคนใช้ชายหญิงตื่นนอน ก่อนรุ่งอรุณช่วยกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง ทุกคนมีชีวิตชีวาโดยไม่ต้องใช้น้ำมันใส่ผมหรือใช้น้ำหอม เครื่องสำอางตามที่เขาประกาศขายว่าใช้แล้วช่วยให้มีชีวิตชีวา โดยเฉพาะเจ้าแห้วศรีกรศรีนี่เรริงกว่าเพื่อน พุดเสียงดังฟังชัด สัพยอกหยอกล้อพวกเพื่อนคนใช้และคนสวนเสียงหัวเราะต่อกระซิก เสียงพุดคุยกันดังแจ๊จจ๊อแจตลอดเวลา

คุณหญิงวาดมีคำสั่งให้คนในบ้านหยุดงาน ๒ วัน คือวันนี้และพรุ่งนี้ แต่ถ้าใครไม่ชอบเที่ยว หรือไม่มีญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงที่จะไปมาหาสู่สมัครใจจะอยู่รับใช้ ท่านก็จะจ่ายเบี้ยเลี้ยงให้เป็นพิเศษ พวกคนใช้ชายหญิงและคนสวน ต่างปรึกษาหารือกัน ผลัดเปลี่ยนกันไปเที่ยว ไปหาแฟนไปเยี่ยมญาติ เพื่อให้เจ้านายได้รับความสะดวกสบายมีคนคอยปรนนิบัติรับใช้ ทั้งนี้ก็เพราะทุกคนรู้ว่าวันส่งท้ายปีเก่าและวันต้อนรับปีใหม่ที่บ้าน “พัชรภรณ์” จะต้องมีการมาหาหน้าหลายตา ซึ่งส่วนมากเป็นผู้ที่พึงบุญบารมีของคณะพรรคสี่สหายกับคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจนิกฯ

อย่างไรก็ตาม ท่านเจ้าคุณกับคุณหญิงวาดและ พล นิกร กิมหงวน ศาสตราจารย์ดีเรก ได้ลงประกาศแจ้งความในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันสองสามฉบับ มีข้อความปรากฏว่า ในวาระปีใหม่นี้ยินดีต้อนรับญาติมิตรที่ไปเยี่ยมอวยพร แต่งดของขวัญทุกชนิด ถ้าหากว่าจำเป็นจะต้องนำของขวัญไปให้แล้ว ก็ขอให้ของขวัญนั้นมีค่าไม่เกิน ๑๐ บาท ถ้ามีค่ามากกว่านี้จะไม่ยอมรับ ทั้งนี้เพราะไม่อยากให้ผู้

ทำงานอยู่ในบังคับบัญชาตามบริษัทห้างร้านต่างๆ ต้องเดือดร้อนในการที่จะต้องควัก
กระเป๋าซื้อของขวัญอันมีค่าไปให้

ตอนสายวันนั้นเอง นันทาแม่บ้าน “พัชรภรณ์” ก็ทำหน้าที่จ่ายเงินเดือนคน
ในบ้านรวมทั้งเงินโบนัสอีกคนละ ๒ เดือน พวกคนใช้ ชายหญิง และคนสวนต่างยิ้ม
แย้มแจ่มใสไปตามกัน

“สบาย” เจ้าหัวลงมาจากตึกใหญ่ทางหลังตึกและชุมชนบัตรใบละร้อยบาทสาม
สี่ปีกอวดพวกคนสวน “โลกนี้เป็นของกูแล้วโว้ย มีเงินพกกระเป๋าตุ่ยอย่างนี้จะเที่ยวจะ
เตร่หรือจะทำอะไรมันก็มีความสุข ฮะ ฮะ กูอยากให้มีวันสุดท้ายของปีเดือนละหน
โว้ย”

ตั้งแต่เช้าจนบ่าย รถยนต์ของบ้าน “พัชรภรณ์” หลายคันแล่นเข้าออก
ตลอดเวลา คณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขาและสีนางกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ และ
คุณหญิงวาดล้วนแต่มีธุระต้องออกไปนอกบ้าน นายสมานคนขับรถของเจ้าหนุ่มรูป
หล่อทั้งสี่คนรับอาสาขับรถให้คุณหญิงวาดตลอดวันนี้ส่วนพรุ่งนี้คือ วันปีใหม่เจ้าหัว
รับอาสาขับ เจ้านายคนอื่นขับกันเอาเอง

สมาชิกของบ้าน “พัชรภรณ์” ได้รวมญาติกันในเวลา ๑๔.๐๐ น. วันนั้น
ทุกคนอาบน้ำลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่และจะไม่ออกจากบ้านไปไหนอีก คำวันนี้
จะมีการเลี้ยงอาหารเป็นการภายในโดยเฉพาะ ด้วยการเลี้ยงแบบไทยนั่งรับประทาน
กับพื้นในห้องโถงใหญ่ ต่อจากนั้นก็มีการเล่นดนตรีไทยและการแสดงต่างๆ ในหมู่
ญาติมิตรสุดแล้วแต่เมามากหรือเมาน้อย ใครอยากเล่นยี่เก เล่นลำตัด ร้องเพลงได้
ทั้งนั้น ปีนี้ไม่มีการเลี้ยงมิตรสหายเหมือนปีก่อนๆ ที่งดก็เพราะคุณหญิงวาดได้รับ
บัตรสนเท่ห์จากเพื่อนบ้านสามสี่ฉบับด้วยกัน เรียนให้ท่านทราบว่ วันปีใหม่ทุกปี
บ้าน “พัชรภรณ์” ได้สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้เพื่อนบ้านมากมาย มีเครื่อง
ขยายเสียงติดลำโพงขนาดใหญ่ไว้รอบบ้าน ร้องรำทำเพลงกันจนสว่าง ถึงแม้ว่ามี
เสรีภาพที่จะทำได้ และทางการอนุญาตสำหรับวันสงท้ายปีเก่าและต้อนรับปีใหม่ ก็
น่าจะเห็นอกเห็นใจชาวบ้านที่ยากจนไม่มีปัญญาเที่ยวเตร่หรือเลี้ยงดูสนุกสนานกัน
บัตรสนเท่ห์เหล่านี้ใช้ข้อความสุภาพแต่ก็มีการเหน็บแนมไปในตัว คุณหญิงวาดเห็น
ว่าเพื่อนบ้านไม่พอใจท่านก็สั่งให้งงานส่งท้ายปีเก่าทุกๆ ที่ตั้งใจว่าจะจัดงานปีนี้ให้
สนุกสนานที่สุด ดังนั้นจึงมีการเลี้ยงเป็นการภายในเท่านั้นและสนุกสนานกันในห้อง
โถงห้ามใช้ไมโครโฟนอย่างเด็ดขาด

คุณหญิงวาดได้ต้อนรับสุภาพสตรีผู้สูงอายุคนหนึ่ง ในห้องรับแขกของบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งรู้จักคุ้นเคยกับท่านและมาเยี่ยมอวยพรท่าน เมื่อท่านนายกของสมาคมแม่ข่ายแห่งประเทศไทยลากลับไปและรถเก๋งคันนั้นยังไม่ทันจะออกไปพ้นบ้าน “พัชรภรณ์” ลูกชายของสี่สหายก็พากันเดินเข้ามาทางด้านห้องโถงด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ทุกคนแต่งชุดเล็กคือผูกเนคไทแต่ไม่ได้สวมเสื้อนอก

“แขกของคุณย่าตูดหนักจัง” ร.อ.นพ กล่าวกับคุณหญิงวาด “นั่งคุยกับคุณย่าตั้งชั่วโมงถึงได้ลากลับ ผมเกือบจะเอาเสียมมาแซะกันเสียแล้วละซี”

คุณหญิงวาดยิ้มให้ลูกชายของนิกร

“ก็คนรักใคร่ชอบพอนับถือกันนานๆพบกันมันก็มีเรื่องคุยกันมากหน่อย พวกเจ้ามีธุระอะไรกับยายงั้นหรือ”

เสียดื้อเดียวเอียงคอมองดูคุณหญิงวาด

“วันนี้คุณย่าสวยจังครับ ทำผมแต่งหน้านิดหน่อยอย่างนี้แล้วก็สวมเสื้อกระโปรงชุดผ้าไหมไทยสีกลีบบัวชุดนี้ รู้สึกว่าคุณย่าเป็นสาวขึ้น ให้อายนพรากเลือดแดงตายซีครับ”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก

“ย่าแก่จนหนังกลับแล้วอย่ามาอย่าเลย ที่แต่งตัวสวยหน่อยก็เพราะวันนี้ต้องรับแขกมากหน้าหลายตาด้วยกัน”

พนัสว่า “คุณย่าอย่าพึ่งลุกไปไหนนะครับ นั่งอยู่นี้แหละครับ”

“ทำไมล่ะ”

“พวกเราเข้ามาอวยพรและนำของขวัญมามอบให้คุณย่าครับ”

หญิงวาดขมวดคิ้วย่น

“อ้าว ก็ตกลงกันไว้แล้วว่าปีนี้เราจะงดของขวัญเพราะมันหมดเปลืองเงินโดยไม่จำเป็น”

ศาสตราจารย์ดำรงพูดเสริมขึ้น

“ของขวัญนิดๆ หน่อยๆ ชิ้นหนึ่งมีค่าไม่เกิน ๑๐ บาท ยังไงล่ะครับคุณย่า คุณย่าเป็นผู้ใหญ่พวกเราทุกคน ผมหมายถึงเราสี่คน และพ่อแม่ของเราจำเป็นจะต้องให้ของขวัญคุณย่า แต่ไม่ใช่ของมีค่ามากมายอะไร”

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

“งั้นเรอะ ถ้ายังงั้นตกลง เมื่อเป็นของขวัญถูกๆ มีค่าไม่เกิน ๑๐ บาท ย่าก็ยินดีรับไว้เพื่อไม่ให้เสียหน้าใจ ความจริงไม่จำเป็นต้องซื้อหามาหรอก”

ร.อ.นพ มองดูญาติขนมซึ่งบรรจุอยู่ในห่อกระดาษแก้ววางอยู่บนโต๊ะข้าง
คุณหญิงวาดแล้วเขาก็กล่าวถาม

“ของขวัญนั้นท่านนายกสมาคมแม่ข่ายเอามาให้คุณย่าใช่ไหมครับ”

“ใช่ ขนมหม้อแกงหนึ่งถาด ฝีมือคุณหญิงสวาทเขาทำเองเชียวนะ”

ลูกชายของนิกรหัวเราะก๊าก

“เซยเป็นบ้าเลยครับ มีแต่เขาให้เด็กกันนี้ให้ขนมไทย วู้...ไม่เอาไหน ขนม
หม้อแกงกับเค้กตัดเค้กต่างกันลิบลับ”

คุณหญิงวาดชักย่ะขื่นมาทันที

“เจ้าคิดหรือเปล่าว่า คุณหญิงสวาทมีแนวความคิดที่ชอบที่ควรยิ่ง เราคน
ไทยให้ขนมไทยกันเป็นของขวัญ แบ่งน้ำตาลและของต่างๆ ที่เอามาทำขนมล้วนแต่
ที่มีอยู่ในเมืองไทย ถ้าทุกคนให้ขนมไทยแทนเค้กแม่ค้าคนไทยก็จะมีรายได้ดีไปตาม
กัน เงินทองมันไม่รั่วไหลออกนอกประเทศ เด็กนะมันทำด้วยแป้งสาลีโวย ครีมและ
เครื่องแต่งหน้าตักตะบวยก็ล้วนแต่มาจากนอก เพียงแต่กล่องกระดาษแข็งใส่เค้กก็
ซื้อจากนอกเจ้าไม่รู้อะไรยังจะหัวเราะเยาะคุณหญิงสวาท”

ร.อ.นพยิ้มแห้งๆ หันมามองดูเพื่อนเกลอทั้งสาม

“ไปเถอะโวย ขึ้นชักช้าเดี๋ยวจะโดน **ด.อ.ล.** แทนที่คุณย่าจะ **ส.ค.ส.** ให้พวก
เรา”

คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้

“อะไรของแกว่าเพื่อนพ **ด.อ.ล.** ย่าฟังเคยได้ยิน”

“ด่าอุตุลุดยังไงล่ะครับ”

สี่สหายหนุ่มพากันเดินออกไปจากห้องโถงในท่าทางครึกครื้นรื่นเริง อา
เสี้ยกิมหงวนจ่ายเงินให้เที่ยวคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ตอนสายวันนี้ พล นิกร นายพล
ดิเรก กับสีนาง ให้คนละ ๒,๐๐๐ บาท เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับคุณหญิงวาดให้คนละ
๕,๐๐๐ บาท เมื่อมีเงินใช้มีเงินเที่ยวอย่างเหลือเฟือก็สบายใจเป็นธรรมดาอยู่เอง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายกับสีนางและเจ้าหนุ่มรูป
หล่อทั้งสี่คนเข้ามาในห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน “พัชรภรณ์” โดยมีเจ้าแก้ว
ติดตามมาด้วย บางคนมีกล่องของขวัญอยู่ในมือ คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ แสดง
ให้เห็นว่าท่านมีความสุขมากในวันนี้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ นั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกับ
คุณหญิงวาด นอกนั้นทรุดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมปูพื้นผืนใหญ่ ซึ่งเป็น
พรมอีหร่านราคาแพงมิใช่ตามบ้านเศรษฐีเท่านั้น

ท่านเจ้าคุณส่งกล่องของขวัญผู้รับนั้นสี่เหลี่ยมให้คุณหญิงวาดเป็นคนแรก
“ผมขอมอบของขวัญอันมีค่าไม่เกิน ๑๐ บาท ของผมให้คุณหญิงเนื่องในปี
ใหม่นี้”

คุณหญิงวาดประนมมือไหว้เสียก่อนจึงรับกล่องของขวัญขนาดกะทัดรัดมาถือ
ไว้

“ขอบคุณค่ะเจ้าคุณ เตียนแก้ออกดูเลยนะคะ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หยุดยิ้มทันที

“ผมขอรับรองจะรับคุณหญิง วันนี้และพรุ่งนี้ หยุดใช้คำว่าเตียนสักสองวันได้
ไหมครับ พูดลืออื้อกับผมยังจะเข้าที่กว่าคำว่าเตียนผมแปลไม่ออกว่าหมายความว่า
อะไร”

“เคอะ ตกลง”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“เคอะอีกแล้ว ค่ะก็ค่ะซีครับ”

“ก็สมัยใหม่เขาพูดกันยังงี้” พูดพลางคุณหญิงวาดก็แก้รับบิ้นและแก้กระดาษ
ห่อของขวัญออก ในกล่องคือสบู่ฟอกตัว ๓ ก้อน ก้อนละ ๓ บาท

“เข้าที่ค่ะเจ้าคุณ ถ้าให้ของขวัญกันก็ต้องแบบนี้ไม่เกิน ๑๐ บาท เรียกว่าให้
กันด้วยไมตรีจิต หรือตามธรรมเนียมปีใหม่ขนาดให้ตุ๋นหรือโทรทัศน์ หรือ
เครื่องปรับอากาศย่อมหมายความว่าผู้รับสามารถที่จะให้ผลประโยชน์แก่ผู้ให้เป็นเงิน
แสนหรือเงินล้าน เราให้กันสนุกๆ ไม่ได้หวังอะไรตอบแทน”

นันทาลานเข้ามาดมลงกราบแทบเท้าคุณหญิงวาดซึ่งเป็นทั้งอาและแม่หัว
ของหล่อน แล้วส่งกล่องของขวัญขนาดใหญ่ให้ท่าน

“ของขวัญของหนักกับคุณนวล คุณภาและน้องไฟเข้าหุ้กันคนละ ๑๐ บาทค่ะ
คุณอา รู้สึกตะขิดตะขวงใจอย่างไรชอบกลค่ะที่เราให้ของขวัญราคาเพียง ๔๐ บาทแก่
คุณอาในปีใหม่นี้”

“โธ้ย ไม่จำเป็นจะต้องซื้อหาของแพงๆ มาให้อาหรือ ช่วยแก้ห่อให้อาคูชิ
แม่นั้น สมัยนี้การให้ของขวัญเขาต้องแก้ดูต่อหน้าผู้ให้ อ้าว...อ้ายกรนึ่งสั้พหงกแล้ว
เมื่อคืนไปปล้นใครมาวะ”

นันทาจัดแจงแก้กล่องของขวัญออกภายในกล่องมีผ้าเช็ดตัวสีเหลืองอ่อนริมผ้า
มีแถบสีฟ้าเส้นเล็กๆ หนึ่งผืนพับอยู่เรียบร้อยราคา ๔๐ บาทพอดี ซึ่งประภาเป็นผู้ไป

ชื่อมาจากย่านการค้าราชประสงค์ คุณหญิงวาดรับกล่องของขวัญ วางไว้บนโต๊ะข้าง
ตัวท่านแล้วให้ศิลาให้พรสี่นาง นันทาคลานถอยออกไป

พล.ต.พล กับนายพลดิเรกคลานเข้ามากราบคุณหญิงวาด

“สวัสดีปีใหม่ครับคุณแม่” พลพูดยิ้มๆ

“เออ สวัสดีปีใหม่”

ศาสตราจารย์ดิเรกยื่นกล่องของขวัญให้ท่านอย่างนอบน้อม

“ผมกับอ้ายพลเข้าหุ้กันคนละ ๑๐ บาทชื่อของขวัญให้คุณอาครับ”

“ขอบใจมากพ่อดิเรก ช่วยแก้ไขอาดูด้วยซี”

นายพลดิเรกแก้ริบิ้นและกระดาษห่อกล่องออกแล้วส่งกล่องของขวัญให้

คุณหญิงวาด ภายในกล่องมีฝอยทองกรอบอยู่ ๒ ถุง ราคาถุงละ ๑๐ บาท คุณหญิง
วาดหัวเราะลั่น

“ดีมากพ่อดิเรก เธอกับพลให้ขนมไทยเป็นของขวัญอา อาชอบไว้ย ดึกกว่าให้
เค้ก คุณหญิงสวาทท่านมาเยี่ยมเมื่อกี้ท่านก็เอาขนมหม้อแกงมาให้”

ท่ามกลางเสียง พูดคุยกันจ้อกแจ้กจอบแจแจเสียงหวนได้มองดูนิกรซึ่งกำลังนอน
หลับสนิทเอาศีรษะหนุนตักเขาในท่านอนตะแคงคู้เข่า แล้วอาเสี้ยก็ยกมือขวาเขก
กบาลนิกรเสียงดังโป๊ก

“นี่แน่ะ **ข.ก.บ.ส.ค.ส.** เสี้ยหน้อยเถอะ ใครๆ เขาคุยกันเสือกนอนหลับ”

นิกรคองนอนนิ่งเฉยทั้งๆ ที่ถูกเขกศีรษะค่อนข้างแรง อาเสี้ยล้วงกระเป๋าเสื่อ
เช็ดแขนยาวสีขาวหยิบเครื่องชืดไฟแก๊สออกมาแล้วกล่าวกับพลและศาสตราจารย์
ดิเรกซึ่งคลานถอยเข้ามานั่งข้างๆ เขา

“ต้องเอาไฟเผาหนวดมัน ดูซิว่ามันจะตื่นไหม”

พ.อ.นิกรลืมตาโพลงแล้วพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง

“ตื่นแล้วโว้ย” เขาพูดเสียงจ้วเจียแล้วอ้าปากหาวลั่น

กิมหงวนถือกล่องของขวัญคลานเข้าไปหาคุณหญิงวาดอย่างยิ้มแย้ม แล้วส่ง
กล่องของขวัญให้ท่าน

คุณหญิงไม่ยอมรับแต่ยิ้มให้เสี้ยหงวน

“บอกเสี้ยก่อนนะ ถ้าของขวัญของเธอมีค่าเกิน ๑๐ บาทอาไม่รับแน่นอน”

อาเสี้ยหัวเราะ

“๙ บาทเท่านั้นแหละครับ”

“เออ ยังงี้ซีพ่อหงวน แก้ให้อาคูซิ”

เสีหงวนยืมน้อยยืมใหญ่ แก้วปั้นสีชมพูและกระดาษลวดลายสำหรับห่อ
ของขวัญออกแล้วส่งกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้ากล่องหนึ่งให้ท่าน

“ของขวัญของผมถ้าคุณอาชอบผมก็ขอบคุณถ้าไม่ชอบผมก็ขอใจ”

นวลล่อพูดโพล่งขึ้น

“เอาภาษาพ่อคำแบกะดินสนามหลวงมาใช้อีกแล้วบางที่ก็พูดว่า อันเดียว ๕๐
เดียว ไม่รู้ว่าภาษาอะไร”

คุณหญิงวาดเปิดกล่องออกดู แล้วท่านก็หยิบเข็มขัดทองเส้นหนึ่งน้ำหนัก
ประมาณ ๒๐ บาทออกมาคลี่ออกยกขึ้นทั้งสายให้ใครๆ ดู

“เข็มขัดทองนี่นะระอะเส้นละ ๙ บาท”

เสีหงวนยืมแหม้งๆ ล้วงกระเป๋าเสื้อเชื้ทหยิบบิล เงินสดฉบับหนึ่งของห้างขาย
ทองกิมหงวนถนนเยาวราชออกมาส่งให้คุณหญิงวาด

“คุณอาดูบิลนี้ซีครับ เข็มขัดทองหนึ่งเส้นทองหนัก ๑๘ บาท ราคา ๙ บาท
ถ้วน”

เสีหงวนยืมหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องโถง

“อย่าว่าแต่ทองคำจริงๆ อย่างนี้เลยทองชุบก็ไม่ได้ เส้นนี้อย่างน้อยก็ไม่ต่ำ
กว่า ๘,๐๐๐ บาท”

“โธ...ให้ผมตื่นตายซีครับ ผมไปซื้อเมื่อวานชิ้นนี้เอง ผมบอกผู้จัดการเขาว่า
ผมต้องการเข็มขัดทองหนึ่งเส้นสำหรับให้เป็นของขวัญปีใหม่คุณอา แต่คุณอาสั่งว่า
ของขวัญเกิน ๑๐ บาทท่านจะไม่ยอมรับ เสียใจเขาก็จัดการเอาเข็มขัดทองเส้นนี้
บรรจุกล่องห่อเป็นของขวัญแล้วเขียนบิลให้ผมราคา ๙ บาทถ้วน เขาขายให้ผมอย่าง
นี้”

“ก็มันห้างของเธอ.....”

“นั่นนะซีครับ แต่ว่าเมื่อมีหลักฐานยืนยันว่าเข็มขัดทองเส้นนี้ราคา ๙ บาทคุณ
อากรับไว้เถอะนะครับ”

คุณหญิงวาดบ่นพึมพำ เสีหงวนคลานถอยออกไป พ.อ.นิกรถือกล่อง
ของขวัญกล่องเบ้อเริ่มคลานเข้ามาหาคุณหญิงวาดในท่าทางกระซัดกระซ้อยเข้าก้มลง
กราบคุณหญิงวาดแล้วร้องเป็นเพลงฉ่อยขึ้นทันที

“ชะโองโงงโงย ชะโองโงงโง้ง ส่งท้ายปีเก่า พวกเราลูกหลาน ทั้งหัวดี
หัวล้าน” แล้วนิกรก็สะดุ้งโหยงทำคอยนรีบยกมือไหว้พ่อตาของเขา “ขอโทษนะครับ
กลอนมันพาไปเองไม่ได้ตั้งใจเลยครับ ผมสาบานให้ก็ได้”

เจ้าคุณปัจฉินิคม พยายามกั้นโมโหเพราะเห็นว่าเป็นวันสุดท้ายของปี ควรจะ
ทำจิตใจให้ผ่องแล้วชื่นบาน

“กลอนพาไปเถอะ”

“ครับ”

“ถ้ายังงั้นระวังเท้าของฉันทันจะยกขึ้นฟาดปากแกโดยไม่ได้ตั้งใจก็แล้วกัน
ลำบากนักก็ไม่ต้องร้องเป็นเพลงฉ่อยหรือก พุดตามธรรมดาดีกว่า”

“นั่นนะซีครับผมก็ว่าอย่างนั้น” แล้วนิกรก็ส่งกล่องของขวัญให้คุณหญิงวาด ผู้
เป็นมารดาของเขาหรือเปรียบเสมือนกับแม่บังเกิดเกล้าก็ได้เพราะท่านเลี้ยงดูนั้นทา
กับนิกรมาแต่เล็กน้อย เนื่องจากสองพี่น้องคู่นี้กำพร้าแม่

“แกเอาอะไรมาให้ฉันอายุกร หน้ากึ่งเลย”

พ.อ.นิกรยิ้มแป้น

“แก้ออกดูสิครับ ราคาไม่เกิน ๑๐ บาทครับ”

ของขวัญห่อนี้ใช้กระดาษหนังสือพิมพ์ห่อและไม่มีริบิ้นผูก คุณหญิงวาดไม่ถือ
สาอะไร ท่านแกกระดาษห่อกล่องออกแล้วเปิดฝากล่องขึ้น แล้วท่านก็ร้องออกมาดังๆ

“กล้วยน้ำว้าหนึ่งหวี”

นิกรอมยิ้ม

“ใช้ครับ มีวิตามินตั้งแต่ เอ. ถึง แซด. เป็นผลไม้ที่เหมาะสำหรับคนแก่อย่าง
ยิ่ง ต้มก็ได้ เผาก็ได้ ทำกล้วยบวดชีหรือเชื่อมกินก็ได้ ต้มแล้วหั่นเป็นชิ้นบางๆ ชุค
มะพร้าว คลุกน้ำตาล และเกลือโรยหน้าวิเศษเลยครับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะหึๆ

“อากาศดีแกว่าจะซื้อคิมคิบถ่านมาให้อาดดีกว่า”

“เอามาทำไมครับ” นิกรพาซื้อถาม

“เอาไว้ใช้คิบเวลาเข้าส้วมยังไ้ละ แกนี่จอมกระดุกอย่างที่เราเรียกว่ามหากระดุก
เลยนะ สงสัยว่ากล้วยน้ำว้าหวีนี้แกไม่ได้ซื้อเพราะมันยังเขียวอยู่ ต้องทิ้งไว้อีกสอง
สามวันถึงจะสุก”

“ครับ ผมตัดเอามาจากสวนหลังบ้านเราครับ ที่แรกผมตั้งใจจะซื้อรถเก๋งให้
เป็นของขวัญคุณอาสักคันในปีใหม่นี้ พุดเหมือนโกหก พอดีคุณอาสั่งห้ามงด
ของขวัญ และบอกว่าหากใครจะให้คุณอาแล้วต้องเป็นของที่มีค่าไม่เกิน ๑๐ บาท จึง
จะยอมรับ”

“อ้อ ขอบใจแกอายุกรที่ให้กล้วยน้ำว้าฉัน”

นิกรถอยออกไป พณัสนพาเพื่อนเกลอทั้งสามคนคลานเข้ามาหมอบกราบ
คุณหญิงวาดโดยทั่วหน้ากัน คุณหญิงมองดูหลานชายทั้งสี่คนด้วยความชื่นใจ

“พวกเจ้าเข้าหุ้กันซื้อของขวัญให้ย่าหรือลูก”

เสื่อตี๋ยิ้มให้

“ไม่ได้ซื้อหรือครับคุณย่า ที่แรกเราตั้งใจจะเข้าหุ้กันคนละ ๑๐ บาทครับแต่
แล้วอ้ายนพเขาก็ให้ความเห็นว่าของขวัญราคา ๔๐ บาทไม่เอาไหนไม่เหมาะสำหรับ
ให้ย่า เราก็เลยเอาของที่บริษัทมาให้เป็นของขวัญไม่ต้องซื้อหาให้เสียเงิน”

คุณหญิงวาดทำตาปริบ ๆ

“อ้าว ของที่บริษัทไม่ต้องลงทุนซื้อมาขายหรือจะพอนึก”

“ก็ทุน ที่ตอนตั้งบริษัททุนของพ่อพวกเรานี้ครับไม่ใช่ทุนของเรา”

คุณหญิงวาดรู้สึกว่ากล่องของขวัญที่วางอยู่เบื้องหน้าสี่สหายหนุ่มนั้นเป็น
กล่องขนาดใหญ่และคงจะมีน้ำหนักมากท่านจึงกล่าวกับ ร.อ.ดำรง

“แกให้ย่าดูซิลูก”

ลูกชายของนายพลดิเรกยิ้มแบ่น รีบแก้กระดาดสี่น้ำตาลออกทันที มันคือ
กระเป๋าทิวรูปลักษณะแบน ๆ ใบหนึ่งสวยงามมากคล้ายกับกระเป๋าจেমส์ บอนด์ เมื่อ
ดำรงเปิดฝากระเป๋าดูคุณหญิงวาดก็ร้องออกมา

“เครื่องบันทึกเทป นี่นี่กว่าย่าจะร้องเพลงอัดเทปไว้ฟังเล่นหรืออย่างไร”

พณัสนว่า “เอาไว้อัดเพลงจากโทรทัศน์ จากวิทยุ หรือจากแผ่นเสียงที่คุณย่า
ชอบฟังซีครับ”

“เออ ดีเหมือนกัน วันไหนโทรทัศน์มีรายการละครกรรมศิลป์ ย่าจะอัดเทปไว้
ฟังเล่นแก้เหงา”

นพพุดเสริมขึ้น

“หรือคุณย่าจะอัดเสียงค่าของคุณย่าไว้สักครึ่งชั่วโมงก็ได้นี่ครับ คราวหลังพอ
เข้า ๆ ก็ยกไปตั้งที่ขอบลูกกรงหลังตึกแล้วเปิดเสียง ฟังคุณย่าค่าแล้วเพลินดี
เหมือนกัน บางทีผมนี่ก็อยากยิงตัวตายให้รู้แล้วรู้รอดถ้าคุณย่าค่าแบบมาราธอน
ติดต่อกันตั้งแต่เข้าไปจนค่า”

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจแล้วท่านก็กล่าวกับพณัสนหลานย่าโดยแท้ของท่าน

“ยกไปตั้งบนโต๊ะทางขวานั้นลูก ย่าชอบใจพวกเจ้าทั้งสี่คน และขออวยพร
ความสุขปีใหม่ให้เจ้ามีความสุขทั่วหน้ากัน”

สี่สหายหนุ่มต่างก้มลงกราบรับคำพร นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงคลาน
ถอยออกไป ร.อ.พนัสปิดฝาเครื่องบันทึกเทปแล้วหิวมันลุกขึ้นไปวางไว้บนโต๊ะข้าง
โซฟา

เจ้าแห้วเป็นคนสุดท้ายที่ถือห่อของขวัญคลานเข้ามาหาคุณหญิงวาด เขาก้ม
ลงกราบคุณหญิงวาดเสียก่อนแล้วกล่าวว่า

“รับประทานวันนี้ วันศีล วันทานวันสุดท้ายของปี.....”

“เอายังไงแน่” คุณหญิงวาดถาม “แกเอาของขวัญมาให้ฉันหรือจะมาขอร้อง
ฉัน อารมณ์บขสของแกเหมือนขอทานโว้ย”

เจ้าแห้วผินยิ้ม ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง

“รับประทานผมพูดไม่ใคร่เป็นขอรับ แฮะ แฮะ ผมขออวยพรให้ท่านผู้เป็น
เจ้านายของผมมีความสุขนะครับ”

“เออ ขอบใจแกมากอ้ายแห้ว แกอุตส่าห์ให้ของขวัญฉันทุกปี แสดงความ
กตัญญูกตเวทียของแกที่มีต่อฉัน ฉันขออวยพรแกเช่นเดียวกัน ขอให้แกสุขสบายไม่
เจ็บไข้ และถ้าเกิดชาติหน้าก็ขอให้แกได้เกิดมาเป็นคนใช้ของฉันอีก”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ท่วมหัว

“รับประทานดีครับ เป็นข้าของท่านมีบ้านอยู่มีข้าวรับประทาน มีเงินเดือนใช้
ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรทั้งนั้น” แล้วเจ้าแห้วก็ยกกล่องของขวัญให้คุณหญิงวาด
“รับประทานนี้ครับของขวัญของผม”

“แกให้ข้าวคูชิโว้ย”

เจ้าแห้วปฏิบัติตามคำสั่ง แก่รีบิ้นและแก่กระดามห่อของขวัญออกแล้วส่งกล่อง
ให้ท่าน คุณหญิงวาดเปิดกล่องออกดูแล้วลืมนตาโพลง

“อะไรของแกวะอ้ายแห้ว”

“รับประทานขนมปังกีโลครับ คณะกันหลายชนิดทำเทียมขนมปังที่บรรจุหีบส่ง
มาจากต่างประเทศครับ กีโลละ ๑๐ บาท แฮะ แฮะ เอาไว้รับประทานเล่นแก้เหงา
ผมซื้อจากร้านอ้ายเส็งที่ตลาดเล็กหลังบ้านเราเอง”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“ขอบใจมากอ้ายแห้ว ฉันจะเก็บไว้กิน”

นิกรคลานเข้าไปหา

“ส่งมาให้ผมคูชิครับ”

“ไม่ต้องดู” คุณหญิงวาดตวาดแหว็ดแล้ววางกล่องของขวัญของเจ้าแห้วลงบนโต๊ะข้างตัวท่าน “ให้แกดูแกก็กินหมด”

นิกรหัวเราะ

“ก็ควรจะให้ผมลองชิมดูบ้างซีครับ เพื่ออ้ายแห้วมันเอายาพิษใส่ลงไปขนมปังคนอย่างอ้ายแห้วเชื่อได้หรือครับ”

เจ้าแห้วมองดูนิกรอย่างขบขัน

“รับประทานผมเหมือนหมาของคุณหญิงท่านนะครับ ผมซื่อสัตย์กตัญญูต่อท่านและยอมตายแทนท่านได้เสมอ”

“อ้อ ยังงั้นแกดีกว่าฉัน จะให้ฉันตายแทนคุณอาฉันเห็นจะไม่ตกลง”

คุณหญิงวาดค้อนหลานชายของท่านและคืบคำพูดของ ร.อ.นพ มาใช้

“ประเดี๋ยวมแม่ ด.อ.ล. เสียหรือ”

ทุกคนพากันมองดูคุณหญิงวาดอย่างแปลกใจ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามยิ้มๆ

“ด.อ.ล. หมายความว่าอะไรครับคุณหญิง”

“ด่าอูตุลุดยังไงล่ะคะ พ่อผมแกเป็นคนบัญญัติคำย่อนี้ ดิฉันก็จำเอามาพูดกับพ่อของผม”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะชอบใจแล้วท่านก็กล่าวกับทุกๆ คน

“พวกเราได้อวยพรและมอบของขวัญให้คุณหญิงท่านแล้ว ตอนนี่ใครมีธุระจะทำอะไรหรือจะพักผ่อนก็ตามใจ แต่ว่า ๑๘.๐๐ น. ตรงเราจะต้องพร้อมกันในห้องโถงเพื่อกินข้าวกัน แล้วสนุกสนานกันในห้องโถงติมิตรของเรา หลังจากกินข้าวแล้วพวกเราจะเล่นมโหรีกัน ต่อจากนั้นใครจะแสดงอะไรก็ตามใจ”

นิกรชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

“ขออนุญาตครับคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้เขยเล็กของท่าน

“ว่าไงผู้การ”

“ฮั่นแน่ วันนี้คุณพ่อเรียกผมว่าผู้การเชียวนะ ค่อยๆ ใจหน่อย อ่า—ผมขอเสนอความเห็นต่อพวกเราว่า การสนุกสนานเรริงของพวกเราในวันนี้ควรจะเล่นกันให้เป็นเรื่องเป็นราวดีกว่าเล่นละๆ เทะๆ ครับ”

“ใช่ พ่อเห็นด้วย แกอยากเล่นยี่เกไช้ไหมล่ะ”

“ไม่ครับ เมื่อพวกเราเล่นดนตรีไทยกันแบบมโหรี คือเครื่องสายไทยผสมระนาดเราก็ควรจะเล่นเสภารำแบบเสภาทรงเครื่อง”

คุณหญิงวาดกล่าวสนับสนุนนิกรทันที

“ก็อดีนะซินิกร พวกเราก็พอเล่นดนตรีกันได้ และเล่นเพลงสองชั้นได้หลายเพลง ซึ่งใช้ร้องประกอบบทเสภาแล้วรับดนตรี แต่ใครจะเป็นคนแสดง”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“พวกเรานี้แหละครับ เล่นกันส่งเดชไม่ใช่นักแสดงอาชีพ ต้มเหล้าเข้าไปพอตั้งๆ หน้าก็เล่นได้ ผมสมัครเป็นขุนแผนเอง”

พล.ต. พล หัวเราะลั่น

“ขุนแผนอะไรจะสูงยิ่งกะเสาชิงช้า”

“ก็เกิดปีน้ำท่วมใหญ่นี้โว้ย”

นวลล่อพูดขำขึ้น

“ให้พ่อฉันเป็นขุนแผนก็แล้วกันรูปหล่อสมกับเป็นขุนแผน”

นายพลดิเรกเห็นฟ้องด้วย

“ออไร๋ อ้ายนี่เป็นขุนแผนเหมาะมาก ส่วนคุณพ่อต้องรับบทขุนช้าง เพราะไม่ต้องเสียเงินซื้อหัวล้านจำลองมาใช้ แล้วก็คุณพ่ออ้วนเตี้ยพุงพลุ้ยมีขนที่หน้าอกคล้ายขุนช้างเศรษฐีสุพรรณเหมือนกัน”

เสียงตบมือดังขึ้นพร้อมเพรียงกันลั่นห้องรับแขก คุณหญิงวาดยกศอกขวา กระทุ้งหน้าอกท่านเจ้าคุณตั้งอึก

“ตกลงนะคะเจ้าคุณ เพื่อความสุขของพวกเรา เราจะส่งท้ายปีเก่าด้วยเสภาทรงเครื่องเรื่องขุนช้างขุนแผน เด็กๆ มันตบมือให้เจ้าคุณแล้ว”

“เอา – เอาครับ เขาก็เอา คุณหญิงต้องเล่นด้วยนะ”

คุณหญิงวาดหัวเราะคึก

“คะ ดิฉันจะเป็นนางพิม”

“โอ๊ย” เสียงหงวนร้องราวกับถูกยิง

“ร้องทำไมวะ” คุณหญิงวาดถามอย่างเคื่องๆ

“นางพิมควรจะสาวกว่าคุณอัสกหน่อยซีครับ คุณอาแรดแล้วดีดจะเข้ดีกว่า”

พลว่า “ให้คุณนวลเป็นนางพิมเถอะครับคุณแม่”

เสียงตบมือให้ร้องดังขึ้นอีกหลายคนสนับสนุนนวลล่อให้รับบทนางพิม นวลล่อตกลงรับเป็นนางเอกนิยายพิศวาส วรรณคดีอมตของไทยเรา มีการปรึกษาหารือกันสักครู่สมาชิกของบ้าน “พัชรภรณ์” ก็ย่อยๆ กันออกไปจากห้องรับแขก

พอ ๑๗.๐๐ น. คนใช้ชายหญิงตลอดจนคนสวนและพวกแม่ครัว ก็ร่วมรับประทานอาหารกันอย่างสนุกสนาน ซึ่งคุณหญิงวาดได้จ้างเหมาเนื้อสะเต๊ะมาหาบหนึ่ง ขนมหุ้นน้ำยาซาวน้ำและแกงไก่หนึ่งหาบ หมูสะเต๊ะหนึ่งหาบ ตีอฮวนหนึ่งหาบ แม่ครัวได้ซิงโอยะไว้ ๓ หม้อใหญ่ๆ ทูบน้ำแข็งใส่โองไว้มากมาย นอกจากนี้ก็มีน้ำอัดลมแช่เย็นโดยไม่อื่น เป็นการเลี้ยงประจำปีเพื่อให้คนในบ้าน “พัชรภรณ์” ได้สนุกสนานรื่นเริงกันเต็มที่

ครั้น ๑๘.๐๐ น. ห้องโถงของบ้าน “พัชรภรณ์” ก็สว่างจ้า ไฟในห้องโถงทุกดวงแม้กระทั่งไฟช่อกลางเพดานเปิดหมดอากาศค่อนข้างเย็น ไม่จำเป็นต้องใช้พัดลมสีสหายกับสีนาง พร้อมด้วยเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนและเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ กับคุณหญิงวาดนั่งล้อมวงกันพูดคุยสัพยอกหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน เครื่องดนตรีมโหรีไทยถูกลำเลียงมาไว้ในห้องรับประทานอาหารพร้อมแล้ว

เริ่มรายการส่งท้ายปีเก่าด้วยวิสกี้และเบียร์แช่เย็น มีกับแกล้มหลายอย่าง นับตั้งแต่ข้าวเกรียบกุ้ง ถั่วลิสงทอด แหนม ไก่ตอนและหมีกรอบ สีนางได้ร่วมดื่มเหล้าด้วย คุณหญิงวาดคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมดื่มอย่างเด็ดขาดแม้กระทั่งเบียร์ เมื่อเสีหงวนส่งแก้วเบียร์ให้ท่านและกราบไหว้อ้อนวอนขอให้ท่านดื่มเพียงเล็กน้อย คุณหญิงวาดก็กล่าวว่า

“อาถือศีล อาตี๋มเครื่องดองของเมาไม่ได้หรงอก ขอตัวที่พ่อหงวน”

อาเสีหจูปาก

“เอาหน้อยเถอะครับ ศีลขาดแล้วต่อได้ หรือม่ายก็เลิกถือศีลสักวันในวันส่งท้ายปีเก่า”

คุณหญิงวาดส่ายหน้า

“ไม่ได้พ่อหงวน อาโกหกตัวเองไม่ได้เมื่อตั้งใจจะรักษาศีลก็ลวงละเมิดศีลไม่ได้”

“คุณอาถือศีล ๕ หรือครับ” อาเสีหถาม

“ถูกแล้ว อาถือศีล ๕”

“เอาแค่อศีล ๔ อย่างผมซึ่ครับ สุราเมรยไม่เอา”

“ถือศีล ๔ มีที่ไหนกันไวย๋ อย่าตี้อาหน้อยเลยวะ พวกแกอยากจะกินก็กินกันไปเถอะ”

เสีหงวนหัวเราะหันมาทางนิกรซึ่งกำลังหยิบส้มจิ้มไก่ตอนสองสามชิ้นใส่ปากเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย โดยไม่สนใจกับเหล่าหรือเบียร์

“เฮ้ย เล่นเสภาทรงเครื่องกันหรือยังล่ะ”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“เล่นอะไรจะยังไม่ได้กินข้าว เรื่องกินสำคัญกว่าอย่างอื่น เราเพิ่งเริ่มตีหม้อ
เบียร์กันเท่านั้น”

พลพูดเสริมขึ้น

“กินเหล้าเสียบ้างซีอ้ายกร ตั้งหน้าตั้งตายัดแต่กับเท่านั้น”

นิกรอมยิ้ม

“กินเหล้าแล้วเมามันก็กินกับไม่ลง แกก็เคยเห็นแล้วนักตีหม้อทองแดงสนใจ
กับเหล้ามากกว่ากับแกลัม เอออีซ่ายพล ไก่ตอนนี่เนื้อนุ่มและยุยดี ไม่กินเดี่ยวหมดไม่
รู้ล่ะ”

ในราว ๑๘.๓๐ น. เจ้าแห้วกับสาวใช้อีกสามสี่คนก็ช่วยกันเสิร์ฟอาหารค่ำให้
พวกเจ้านายซึ่งเป็นอาหารไทยล้วนๆ แต่มีมากมายหลายอย่างจนเหลือเฟือ คนที่เพิ่ง
ไปบุญคุณหญิงवादหลายคนที่อยู่ในซอย “ประสิทธิ์นิติศาสตร์” หลังบ้านได้มาช่วย
แม่ครัวทำกับข้าว บางคนก็ทำอาหารมาให้เป็นต้นว่าแกงมัสมั่นไก่หนึ่งหม้อ หรือไก่
ทอดสามสี่ตัว คนเหล่านี้ต่างสำนึกในพระคุณของคุณหญิงवादที่เคยเมตตากรุณาตน

การรับประทานอาหารอย่างกันเองเป็นไปอย่างสนุกสนาน แต่หลายคนกิน
กับแกลัมมาจนอิมแล้วจึงรับประทานกันได้ไม่มากนักเว้นแต่นิกรกับ ร.อ.นพสองพ่อ
ลูกที่ตั้งอกตั้งใจกินและอิมที่หลังเพื่อน

ในที่สุตก็เป็น รายการอาหารหวานมีทองหยิบ ทองหยอด เม็ดขนุนขนมหม้อ
แกง นอกจากนี้ก็มีผลไม้คือองุ่นสด ส้มเขียวหวานและกล้วยหอม ทุกคนอิมแปล้ไป
ตามกันถึงกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ประรากับคุณหญิงवादว่า

“ผมไม่เคยกินข้าวมากเหมือนวันนี้เลยครับคุณหญิง ล้อเสียท้องแทบระเบิด
มัสมั่นไก่เขาอร่อยมาก ย่าใหญ่ก็ไม่เลวนานๆ จึงจะได้กินที”

คุณหญิงยิ้มเล็กน้อย

“ดิฉันก็เหมือนกันค่ะ อิมจังเลยตั้งใจจะกินอาหารให้ครบทุกอย่างก็ไม่ไหว
อ้ายเรามันแก่แล้วกินอะไรไม่จุ สู้อ้ายกรกับพ่อนพไม่ได้ พ่อกับลูกต่างท้องยุงพุง
กระสอบพองๆ กัน”

นั้นทาค้อน ร.อ.นพหลานชายของหล่อน

“พ่อนพนะเสียคนเพราะพ่อ เนื่องจากอยู่ใกล้ชิดพ่อกินไป ไม่พยายาม
เอานิสัยที่ดีของแม่ไว้บ้างเลย”

“ใช่ เจ้พุดตุ๊ก”

นั่นท่าทำตาเขียวเข้าไปในนิกร

“อย่ามาเรียกฉันว่าเงินจะบอกให้”

คุณหญิงวาดกล่าวห้ามทั้งสองฝ่าย

“เฮ้ยๆ ๑ วันนี่ส่งท้ายปีเก่าอย่าเป็นปากเสียงกันหรือทะเลาะกันเลยไวย์ ถ้ามีเรื่องอะไรอวี้ไวย์ปะทะกันในวันที่สองคือวันมารีนี่ วันนี่และพรุ่งนี้พวกเราจะต้องสดชื่นรื่นเริงหนักหนัดเบาหน้อยต้องอภัยให้กันพี่น้องคุณนี่มันเหมือนขมกับปูนจริงๆ นะ ไม่ใคร่จะลงรอยกันเลย” แล้วท่านก็กำมือเรียกเจ้าแห้วซึ่งยืนลับๆ ล่อๆ อยู่นอกห้องโถงทางหลังตึก “มาเก็บไปซีไวย์ อืมหมี่พลีมันกันแล้ว ใครว่างก็มาช่วยกันยกไป”

ประตูรั้วบ้าน “พัชรภรณ์” ถูกปิดใส่กลอนในเวลา ๑๙.๐๐ น. ตรงตามคำสั่งของคุณหญิงวาด บาบุสุริยาจะไม่ยอมเปิดประตูรับใครอีก คนในบ้านที่ออกไปเที่ยวหรือไปธุระนอกบ้านจะต้องเข้าออกทางประตูหลังบ้านทางเดียวเท่านั้น และมีคนสวนผลัดเปลี่ยนกันเป็นยามเฝ้าประตู เพื่อป้องกันไม่ให้คนอื่นถือโอกาสเข้ามาปะปนกับพวกคนใช้ที่กำลังสนุกสนานร้องรำทำเพลงกัน

ประตูห้องโถงของตึกใหญ่ถูกปิดใส่กลอนแต่เปิดทางด้านหลัง ส่วนห้องรับแขกก็ถูกปิดเช่นเดียวกัน เสียงมโหรีไทยได้เริ่มบรรเลงในเวลาประมาณ ๑๙.๓๐ น. โดยคณะพรรคสี่สหาย กับสีนาง เจ้าคุณปัจฉินิภย และคุณหญิงวาดกับเจ้าแห้ว ลูกชายของสี่สหายมี ร.อ. พันธุ์ร่วมเล่นมโหรีเพียงคนเดียวนอกนั้นสมัครเป็นคนฟัง มีผู้บรรเลงดังต่อไปนี้

ระนาดเอก พล.ต พล ระนาดทุ้ม เจ้าคุณปัจฉินิภย ม้องโหม่ง ๓ ใบ พนันสกลองแขก เจ้าแห้ว จะเข้ คุณหญิงวาด ซอด้วง นันทา ซออู้ ศาสตราจารย์ดิเรก ไวโอลิน ประไพ ซอสามสาย ประภา ขลุ่ยพวง อาเสีหงวน นवलลออตีฉิ่งและร้องส่ง

ผนังตึกด้านหนึ่งของห้องโถงมีตั้งหรือเตียงเก้าอี้ตั้งอยู่ตัวหนึ่งสำหรับแสดงเสภาทรงเครื่องเรื่องขุนช้างขุนแผน แต่ไม่ได้แสดงตามเนื้อเรื่อง แสดงสุดแล้วแต่นิกรซึ่งจะเป็นผู้ขับเสภา

มโหรีได้โหมโรงเพลง “ครอบจักรวาล” ๓ ชั้นเป็นเพลงแรก นักดนตรีไม่ว่าใครจะได้ฝึกซ้อมกันก็ซักจะละ แต่ประภาซอมซอสามสายอยู่ทุกวัน จึงช่วยประคองไว้คือเป็นหลักแทนซอด้วง ทำให้นักดนตรีสมัครเล่นพยายามถูไถกันไปจนจบเพลงโหมโรง

“นานๆ เล่นที่ไม่ได้ซ้อมแม่เลย” คุณหญิงวาดพูดพลางหัวเราะ “ถ้าไม่ได้แม่
ภาคกับแม่ นั่นเป็นหลักช่วยกันตั้งไว้ เพลงครอบจักรวาลก็คงไม่จบ”

นั่นท่ายิ้มให้คุณหญิงวาด

“นั่นก็แม่เหมือนกันคะคุณอา ท่อนสองซั้จะและสู้คุณภาพไม่ได้ยังแม่ดี”

พล.ต. พลมองดูหน้านิกรเพื่อนเกลอของเขา

“แกเอาเพลงอะไรมาเล่นวะ เสียงซ้องวงของแกมันออกนอกกลุ่มนอกทางฟังไม่
เป็นสับปะรด”

นิกรว่า “มันลืมไว้ด้วยกันก็เลยตีส่งเดชเอาเพลงโน้นบ้างเพลงนี้บ้างมารวมกันมี
ทั้งครอบจักรวาล มะลิเลื้อย กระแตไต่ไม้ ปนกับไอยเรศ เราเล่นกันสนุกๆ ไม่ได้
ไปแข่งขันประชันกับใครที่ไหน เท่าที่กันเล่นซ้องวงได้ขนาดนี้ก็เป็นเรื่องมหัศจรรย์
แล้ว”

กิมหงวนยักคิ้วให้นิกร

“กันเป่าขลุ่ยเป็นยังไง”

“ไม่เลวไว้ เหมือนขอทานรุ่นก่อน”

อาเสียค้อนขวับ

“เป็นยังไงไป” แล้วเขาก็มองดูหน้าเมียรักของเขา “ว่ายังไงนักร้อง จะร้อง
เพลงอะไรบอกให้รู้เสียก่อนนะ”

นวนลลอดีมีเหล่าเข้าไปตึงๆ หน้าก็มีอารมณ์ดียิ้มระรื่น

“เล่นเพลงเถาดีใหม่คะเฮีย แขกมอญบางขุนพรหม หรือเขมรโพธิสัตว์อะไร
เหล่านี้”

“โน” นายพลดิเรกร้องขึ้นดังๆ “เพลงเถาผมได้เพลงเดี่ยวคือเพลงเขมรพวง
เถา”

ประภาพุดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นเอาเพลงอะไรว่ามาซีคะหมอ หมอนะสี่ซออยู่ได้ดีเหมือนกันแต่ได้
เพลงไม่กี่เพลง”

ศาสตราจารย์ดิเรยกยกแก้ววิสกี้ขึ้นจิบแล้วกล่าวกับนวนลลอดี

“เอาเพลงเก่าๆ ที่พวกเราเคยซ้อมกันเถอะครับคุณนวน เพราะทุกคนแม่
อยู่แล้ว...อ้อ...เดอะ ครีอโคโคไต ลอง เถล เป็นยังไงครับ”

คุณหญิงวาดตวาดแว้ด

“เพลงไทยไว้ดิเรกไม่ใช่เพลงฝรั่งมังค่า”

นายพลดิเรกหัวเราะลั่น

“ก็เพลงไทยนะซีครับ ผมหมายถึงเพลงตะเข้หางยาวแต่ผมเรียกเป็นภาษาฝรั่งเหมือนอย่างเพลง อีเลเฟนท์ คือเพลงไอยเรศ เตอะ วินโบล์ เมทาเทห์ คือเพลงลมพัดชายเขา โกลเต็น ฟิช เพลงปลาทอง”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องโถง เสียงหวนจัดแจ่มผสมเหล่าแจกจ่ายให้พวกดนตรี เว้นแต่คุณหญิงวาด แล้วกระซิบกระซาบบอกลูกชายของเขาซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

“แกกับอ้ายนพช่วยกันมอมเหล่าพวกเราหน่อยเถอะวะ งานวันส่งท้ายปีเก่าของพวกเราจะได้สนุกกันเต็มที่ คินนี่เตี้ยเมมาแน่ ยังไงก็ต้องหาเรื่องชกปากอ้ายกร”

“อ้าว ไหงยังงั้นล่ะเตี้ย”

“ก็มีเรื่องซัดใจกันมาตลอดปี ชกกันส่งท้ายปีเก่า ปีใหม่จะได้รักกันหมดเรื่องกินเหนงแคลงใจกัน”

“ดีเหมือนกันครับผมกับเพื่อนๆ จะได้ดูมวนนอกเวที”

มโหรีวงบรรดาศักดิ์เริ่มเล่นเพลงจระเข้หางยาวต่อจากเพลงไหมโรง ซึ่งนวลลออเป็นคนร้อง ถึงแม้จะมีอายุมากแล้วเสียงของหล่อนก็ยังกลมกล่อมเหมาะในการร้องเพลงไทยเดิม วงมโหรีรับเพลงจระเข้หางยาวพร้อมเพรียงกัน จบจระเข้หางยาวออกเพลงจีน คราวนี้เสียงหวนเริ่มเมมาแล้วถึงกับลุกขึ้นรำร่าทำท่าเหมือนจิว เจ้าแห้วเปลี่ยนจากกลองแขกเป็นกลองต๋อก แล้วก็เพลงจีนนี้เองทำให้นักดนตรีสนุกสนานไปตามกัน เพราะจังหวะรวดเร็วและลีลาของเพลงก็เหมือนกับเพลงจีนจริงๆ

พอจบเพลงเสียงหวนก็รำทำจิวเข้ามายืนข้างนิกร

“ว้าก.....ปู้ดฉ่อๆ”

นิกรหัวเราะหึๆ

“เมาก็นั่งลงเถอะอ้ายหวน อะไรของมึงวะปู้ดฉ่อๆ”

อาเสี่ยทำหน้าที่ส่ายเหมือนจิวตัวที่ดูๆ

“ลื้อเมี้ยมีก็้อ้า”

“อ้ว....กิมเบ๊”

เสียงหวนทำคอย่นยกเท้าขวาเตะนิกรดังพลั๊ก

“นี่แน่นลื้อชื่อพ่อ”

นิกรไม่เคยยั่วย่างๆ แต่วันนี้ตี้มเหล่าเข้าไปสองสามแก้วประกอบทั้งถูกเตะที่
ชายโครงข้างขวาค่อนข้างแรงจึงเกิดอารมณ์ยั่วยุขึ้นทันที เขาผลุดลุกขึ้นยกมือชี้
หน้ากิมหงวน

“ล้อกันเล่นนิดหน่อยมึงเตะกูจริงๆ มา...ส่งท้ายปีเก่ายึดเส้นยึดสายเอาเหงื่อ
กันเสียหน่อย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตกใจรีบร้องห้าม

“อย่า...อย่าโวย เพื่อนกันนะไม่ใช่คนอื่น อ้ายหงวนเมาเข้าไปก็อาละวาด
อย่างนี้แหละ อ้ายกรนั่งลง ซ้อมดนตรีกันต่อไปโวย”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ปล่อยให้มันพีดกันเถอะคะเจ้าคุณนึกว่ามีมวยสลัมมโหรี มวยนอกเวที่คู่นี้มัน
ชกกันมาหลายครั้งแล้ว อย่างมากก็ปากแตกนัยน์ตาเขียวนิดหน่อย มันอยากต่อย
กันก็ให้มันพีดกันให้จมเขี้ยว ถ้ามันสู้กันไม่ยอมเลิกเอาน้ำราดสักถึงมันก็แยกกันไป
เอง”

พวกนักดนตรีต่างยกเครื่องมือถอยออกไป นิกรปรีเข้ามาผลักอกกิมหงวน

“เอาเรอะอ้ายหงวน”

อาเสี้ยเค้นหัวเราะ

“นั่นคือความประสงค์ของกัน หมันใส่แกมาหลายวันแล้วโวย วันนี้วันสุดท้าย
ของปี ขอให้กันต่อยหน้าแกสักทีเถอะวะความระหองระแหงของเรานั้นจะได้ผ่านไป
พร้อมกันวันสุดท้ายของปี ๒๕๑๐ “

นิกรยิ้มแค้นๆ

“คิดเสียให้ดีอ้ายหงวน ตายนะ”

“ใครตาย” เสี้ยหงวนตะคอกถาม

“กูนะซี แกทั้งสูงทั้งใหญ่กว่ากันยังมีหน้ามาถามอีกว่าใครตาย แต่ว่า...คน
อย่างกันตายเรื่องเล็กโวย เราจะสู้กันแบบไหนว่ามา”

“ซี” ร.อ. นพร้องเสียงลั่นราวกับเสียงม้า “เมื่อไรจะชกกันเสียทีล่ะครับ”

นิกรหันมาทำตาเขียวกับลูกชายของเขา

“เดี๋ยวจีโวย ก่อนจะพีดกันมันต้องเจรจากันก่อน ต้องพุดกันให้รู้เรื่อง แกจะ
เล่นข้างไหนก็เอาซี”

นพหัวเราะ

“ผมต่อลูกกิมหงวนห้าเอาหนึ่งครับ”

“อ้ายลูกทรยศดูหมิ่นฝีมือพ่อ” นิกกรบกรามพูด แล้วหันมาทางอาเสี้ย ซึ่งยืนอยู่ห่างจากเขาเพียงเล็กน้อย “สู้กันอย่างลูกผู้ชายตัวต่อตัวโว้ย”

“เออ เข้ามาซี”

นิกกรยกเท้าขวาเตะเสี้ยหงวนค่อนข้างแรงแต่อาเสี้ยระวังตัวอยู่แล้วจึงจับเท้า นิกกรไว้ได้และยกเท้าขึ้น เท้านี้เองนิกกรก็ล้มลงกับกระแทกพื้นทำตาปริบๆ เสี้ย ร.อ. นพ ร้องลั่นห้อง

“ต่อลูกกิมหงวนสิบเอาหนึ่งเอา ใครรองวะ”

เจ้าแห้วเลื่อนตัวเข้ามาหนึ่งข้างนพยื่นมือขวาแตะมือ ร.อ.นพแล้วกระซิบกระซาบเบาๆ

“รับประทานผมรองสัก ๑๐๐ บาทครับ”

“ตกลงอ้ายแห้ว ไม่จ่ายโดนเตะนะบอกให้รู้ก่อน เรื่องพนันขันต่อต้องตรงไปตรงมา”

พ.อ. นิกกรผูกคอกขึ้นรำมวยเข้าไปหาเสี้ยหงวน ซึ่งสูงกว่ายาวกว่าได้เปรียบกว่าด้วยประการทั้งปวง อาเสี้ยยื่นหมัดซ้ายออกมาข้างหน้านิกกรก็เข้าไม่ถึง พอบุกเข้าไปก็เจอหมัดแย็บซ้ายหน้าหงายสองสามครั้งติดๆ กัน

นิกกรเม้มปากแน่นหันมามองดูหน้าพล

“ทำยังไงดีวะ อ้ายหงวนแขนมันยาวตั้งห้าวา”

พล.ต.พลหัวเราะหึๆ

“นั่งเถอะ กูรำคาญลูกนัยน์ตาเต็มทนแล้ว สู้มันไม่ได้ก็ยอมแพ้มันเสี้ย”

นิกกรเค้นหัวเราะ

“คนอย่างนายนิกกรไม่เคยรู้จักคำว่าแพ้เลยเพื่อน ไม่ได้เล่ห์ก็ต้องด้วยกลไม่ได้ด้วยมนต์ก็ต้องใช้คาถา” พูดจบนิกกรก็รำมวยเต็นเท้าเข้าไปหาอาเสี้ยอีก

นิกกรใช้วิธีก้มตัวมุดเข้าไปชกท้องเสี้ยหงวนได้ที่หนึ่งเสี้ยดังอู๊บ ทำให้อาเสี้ยจุกแน่นล่าถอยทันที นิกกรได้ทีก็บุกรุกไล่ท่ามกลางเสี้ยเชียร์ของเจ้าแห้วซึ่งรองนิกกรไว้ ๑๐๐ บาท และกำลังหวังที่จะได้เงิน ๑,๐๐๐ บาทจาก ร.อ. นพลูกชายของนิกกร

อาเสี้ยล่าถอยไปรอบๆ ห้อง แต่พอหายจุกแน่นสุดซ้ายของกิมหงวนก็เหวี่ยงโครมถูกปลายคางนิกกรค่อนข้างแรง ทำให้นิกกรล้มลงบนตักพ่อตาของเขา ท่านเจ้าคุณรีบผลักนิกกรลงจากตักของท่าน

“ไปหาที่ล้มทางอื่นซีโว้ย”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ ลูกขึ้นยืนในท่าสะลึมสะลือ เสียหงวนกระโจนเตะด้วยเท้าขวา เต็มเหนี่ยว นิกรกำศีระชะเพียงนิดเดียวอาเสี้ยก็เตะถูกอากาศตั้งวิด ทำให้เสี้ยหลัก หมุนตัวเข้ามาหานิกร ตอนนี่เองนิกรก็ยกสันมือข้างขวาควาราแต่คอต่อกิมหงวนตั้งอึก

“โอ๊ย” กิมหงวนร้องลั่นยืนคอแข็งทื่อและยกมือซ้ายขึ้นโบก “โอ๊ย...คอกูหัก แล้วอ้ายกร ยอมแพ้ไวย์ โอ๊ย...กระตุกก้านคอหักแน่ ๆ ” พูดจับกิมหงวนก็ทรุด ตัวลงนั่งยกมือทั้งสองลูบคลำคอของเขาและร้องครางเบา ๆ

ร.อ. นพมองดูเสี้ยหงวนอย่างโมโห

“ลูกขึ้นสู้อ้อมอีกซีครับ ว่า...ใจเสาะจริง”

อาเสี้ยขมวดคิ้วนิ้วหน้าและทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ใจเสาะที่ไหนวะ พ่อแกลการาแต่คอต่ออันปวตร้าวไปหมดจนเหลียวหน้าไม่ได้ ขึ้นสู้อ้อมมัน มันการาแต่ซ้ำอีกไปก็เดี๋ยวลูกก็เสร็จมันเท่านั้น”

เจ้าหัวยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แบนมือมาที่นพ

“รับประทานจ่ายได้แล้วครับ”

“เออ...จ่ายแน่ แต่ให้ฉันถามคุณยาตูก่อนนะว่าฉันควรจะจ่ายเงิน ๑,๐๐๐ บาทให้แกไหม”

“โธ่...” เจ้าหัวคราง “รับประทานผมก็อดินด่าเท่านั้น”

นพล้วงกระเป๋ากางเกงด้านหลังหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบ้อเริ่มออกมา นับเงิน ๑,๐๐๐ บาทส่งให้เจ้าหัวโดยดีและบนพึมพำที่เสี้ยหงวนทำให้เขาเสียเงิน ทั้ง ๆ ที่รูปร่างสูงใหญ่กว่าบิดาของเขามากมาย

การแสดงมโหรีของวงบรรดาตัดดีได้เริ่มต้นต่อไป ซึ่งอาเสี้ยกับนิกรได้พูดคุย หยอกล้อกันอย่างสนุกสนานเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น นพ สมนึก และ ดำรง ทำหน้าที่รินเบียร์และผสมวิสกีโซดาแจกจ่ายพวกนักดนตรีทั้งหลาย ยิ่งดื่มก็ยิ่งเมาและ ยิ่งเมาก็ยิ่งสนุก กับแกล้มมีอยู่ ๒ อย่างคือข้าวเกรียบกุ้งและถั่วลิสงทอด คุณหญิง วาดคนเดียวไม่ได้ดื่มเหล้าแม้แต่จิบเดียวแต่เห็นใคร ๆ เขาดื่มกันท่านก็พลอยเมาไปด้วย

นวลลออร้องเพลงลาวแพนให้คุณหญิงวาดเดี๋ยวจะเข้ ท่านยังติดจะเข้ได้ดี พอใช้ ต่อจากนั้นประกาก็เดี๋ยวขอสามสายเพลงนกขมิ้นซึ่งนวลลออเป็นผู้ขับร้อง เช่นเดียวกัน นายพลดิเรกเฝ้ามองดูเมียรักของเขาแสดงฝีมือสี่ขอสามสายอย่างชื่นชม พอจบเพลงเขาก็กระโดด เข้าไปนั่งข้างหล่อนกอดและจูบประภาต่อหน้าใครต่อใคร

“เก่งมากที่รัก ไอเห็นจะต้องหัดขอสามสายบ้างละ เสียงของมันกลมกล่อม นุ่มนวลเหลือเกิน ซออุ๊สู้ไม่ได้”

ประภาหัวเราะเบา ๆ

“ไม่จริงหรอกค่ะ ถ้าซออุ๊สโดยผู้ที่เชี่ยวชาญชำนาญซออุ๊มันก็เพราะจับใจ เหมือนกัน เครื่องดนตรีของไทยเราเพราะทั้งนั้น แต่อยู่ที่ความสามารถของผู้เล่น

เสียง ร.อ. สมนึกแหกปากร้องขึ้นดัง ๆ

“เตี้ย”

กิมหงวนสะดุ้งโหยง หันขวับมาทางลูกชายของเขา

“อะไรวะอ้ายตี นิ่งกันอยู่ห่างแค่นี้ตะโกนเสียลั่น”

เสี่ยตี๋มยิ้ม

“มันเคยครับ อ้า...เตี้ยเตี้ยवलุ่มให้ผมกับเพื่อน ๆ ฟังสักเพลงซีครับ เราจะ ได้เปรียบเทียบดูว่าเสียงขลุ่ยไทย กับเสียงขลุ่ยปี่กบาล์ของฝรั่งอย่างไหนจะเพราะ กว่ากัน”

“มันเพราะกันคนละอย่างโว้ย เพลงฝรั่งก็เหมาะสำหรับเครื่องดนตรีฝรั่ง เพลง ไทยเดิมก็เหมาะสำหรับเครื่องดนตรีของไทยเรา” พุดจบเขาก็หันมาพยักหน้าให้นवल ลอด “เฮียจะเตี้ยวสารถีนวลร้องซี”

นवलลอดนึ่งคิด

“ท่อนสามจำไม่ได้ค่ะให้คุณนิกรร้องก็แล้วกัน”

อาเสี่ยเปลี่ยนสายตามาที่นิกรซึ่งกำลังเคี้ยวข้าวเกรียบกึ่งอย่างเอร็ดอร่อย

“ร้องซีอ้ายกร”

นิกรยิ้มให้

“ร้องเรอะ” แล้วเขาก็ร้องขึ้นดัง ๆ “โอ๊ย”

กิมหงวนทำคายน

“ร้องเพลงโว้ย”

“อ้อ ไม่บอกให้เข้าใจกันนี่หว่า อยู่ ๆ ก็บอกให้กันร้อง เอาเพลงอะไรว่ามา”

“สารถีนวลโว้ย”

“สารถีนวลมันนะเรอะ”

“เออ”

“เทียบม้เตี้ยวหรือเทียบม้คู้”

อาเสี่ยจุกปาก

“เดี๋ยวก็ยันโครมเข้าให้เท่านั้น จะเทียมม้าหรือเทียมหมาก็ได้ทั้งนั้น ให้เป็นเพลงไทยเดิมที่ชื่อเพลงสารถีก็แล้วกัน”

นิกรอมยิ้มแล้วลองเสียงร้องของตัวเอง

“เอ๋อเออ เอ๋อเออ เอ๋อเอ๋อ...เอ๋อ...เอ๋อ ขอจึงให้ผมเถอะครับคุณนวล ถ้าผมร้องผมต้องตีจิ้งเอง”

นวลล่อคไลนเข้ามาหานิกร และส่งจิ้งให้เขา นิกรลองเสียงจิ้งสักครู่ก็ร้องเพลงขอทานเสียงลั่นห้องโถงมีหน้าซำยังลอยหน้าลอยตาทำต่ายิบ ๗ เหมือนคนตาบอดตาใสอีกด้วย

“ฝ่ายว่าตาพรานบุญวุ่นอยู่ในป่า พบนางกนิรา ทั้งเจ็ดนางแต่ละองค์ล้วนแต่ทรงสำออง เล่นน้ำอยู่ในกลาง...สระบัว แต่ละอนงค์ เอ็งเงอเออเงยทรงสำออง แต่ละอนงค์ทรงสำออง เล่นน้ำอยู่ในกลาง”

“เฮ้ย” เสียงหวนตวาดลั่นท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงโดยเฉพาะคุณหญิงวาดว่าเสียงอหายน

“เพลงนี้ไม่ชอบเรอะ” นิกรถามอาเสี

“ฉันให้แกร้องเพลงสารถี” เสียงหวนแผดเสียง

“นี่แหละเพลงสารถี สารถีตอนไม่มีงานทำไม่มีรถขับก็ต้องขอทานเขากินไปก่อนจนกว่าจะมีงานทำ”

คุณหญิงวาดพูดพลางหัวเราะพลาง

“การแสดงมโหรีปีพาทย์ของเราจะยุติกันได้แล้ว เริ่มแสดงเสภาทรงเครื่องกันดีกว่า เจ้ากรเป็นคนขับเสภาจะแสดงตอนไหนก็วางตัวนัดแนะกันให้เรียบร้อย”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“เล่นตอนขุนช้างเข้าห้องนางพิมดีไหมครับ มีการแสดงบทรักนิดหน่อย แต่กลอนเสภาที่ผมจะขับผมจะใช้กลอนสดที่ผมแต่งขึ้นเอง เราเล่นกันสนุก ๗ ไม่จำเป็นจะต้องเล่นให้ตรงเรื่องขุนช้างขุนแผน”

เอา เอาอย่างไรก็เอา พ่อชกเมาเต็มทนแล้วโว้ย อ้ายนี้ส่งเหล้ามาให้ตั้งสามสี่แก้วแล้ว”

นิกรหันมาทางนวลล่อ

“ต่อไปนี่เราจะเริ่มแสดงเสภารำแล้วแต่ไม่ใช่เสภาทรงเครื่อง เราแต่งตัวกันอย่างไรก็เล่นกันยั้งนั้น มโหรีจะทำเพลงสั้น ๗ คือเพลงแขกกรเซษฐ์สองชั้น พอเริ่ม

บรรเลงสักครู่คุณก็ลุกขึ้นเดินไปนั่งบนเตียงนั้นและอยู่ในท่านอนเท้าแขนเอาศอกยัน
พื้นเตียงไว้ตั้งต่างว่านางพิมกำลังนอนหลับ”

นวลล่อพูดเสียงอ้อแอ้เล็กน้อย

“หลับจริง ๆ ใต้หมอนคะดิฉันเมาเต็มพัดแล้ว”

นันทาพูดเสริมขึ้น

“แข็งใจแสดงหน่อยเถอะคะ วันนี้ส่งท้ายปีเก่าพวกเราต้องสนุกให้เต็มที่”

นิกรหันมาพูดกับพ่อตาของเขา

“คุณพ่อเตรียมตัวนะครับ พอผมเริ่มขับเสภาคุณพ่อต้องลุกขึ้นรำและทำบทไป
ด้วย”

“เอา....ตกลง แต่ห้ามกระเช้าเรื่องหัวล้านนะโว้ย”

“ว่า” นิกรคราง “ขุนช้างใคร ๆ ก็รู้ว่าหัวล้านกบาลเหน่งในบทเสภาก็มีการ
ล้อเรียนขุนช้างตลอดเวลา เราเล่นกันสนุก ๆ คุณพ่ออย่าถือสาเลยครับ”

“งั้นรออะ เอา...ตามใจ ฉันทักเมาแล้วนะจะบอกให้แต่ฉันจะพยายามเล่นให้ดี
ที่สุด”

นวลล่อพูดโพล่งขึ้น

“นวลก็เมาคะคุณอา อยากตีกับเฮียจิงคะ ตอนนี่ถ้าเฮียพูดผิดหูเป็นตีกัน
ແหลกແ່ນ อ้า...ขอเบียร์ให้ป้าอีกแก้วเถอะพ่อนพ”

ต่อจากนั้นสักครู่วงมโหรีก็เริ่มบรรเลงเพลงแขกวงเชษฐสุนทรสองชั้น ร.อ. สมนึก
ทำหน้าที่ตีฉิ่งแทนนวลล่อ เสียงเพลงจบลงอย่างแจ่มจ้า แล้วนิกรก็หยิบกลองขึ้นมา
ขับขับเสภา ด้วยกลองสนดเสียงแจ้ว เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลุกขึ้นยืนรำป้อเรียกเสียงตบ
มือและเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง ส่วนนวลล่อขณะนี้นอนอยู่บนตั่งทำสังข์ ที่
ผนังตึกในท่านอนตะแคงใช้ฝ่ามือข้างซ้ายยันหน้าไว้ศอกเท้าพื้นเตียง

คราที่นั้นขุนช้างหัวโกร๋น

เลื่อนโล้นเหมือนมะอึกให้นึกขาม

เป็นเศรษฐีสุพรรณคนครั้นคร้าม

รักสามงามเจ้าพิมพิราลัย

ย่างเข้าห้องย่องเข้าหานางพิมห้อง

ทราวมสงวนนวลละอองนอนหลับไหล

พิมจำพิมช้างมาหาอย่างกริ่งใจ

ตื่นเถิดหนอรไทให้พี่ชม

ความเมาทำให้ขุนช้างหรือเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ไร้ต่อไปไม่ไหวจึงล้มพุ่มทับอยู่กับร่างของนางพิมหรือนวลล่อ

“แล้วกัน” นิกอรุทานท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร “ขุนช้างพุ่มเสียแล้วว้ย” แล้วเขาก็หันมาทางสี่สหายหนุ่ม “แกสี่คนช่วยกันไปประคองท่านลงมาจากเตียงเอาไปนอนบนโซฟา วันนี้คุณปู่และคุณตาของแกดื่มเหล้าเข้าไปมากเล่นต่อไปไม่ไหวแล้ว”

พนัส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงต่างลุกขึ้นพากันไปที่ตั้งเก้าอี้สูงช่วยกันอุ้มเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ไปนอนบนโซฟา นวลล่อลุกขึ้นนั่งมองดูท่านเจ้าคุณแล้วหัวเราะชอบใจกล่าวกับคุณหญิงวาดว่า

“นวลก็เมาเหมือนกันคะ แต่คุณอาท่านเมากว่านวลมาก โอ้ย...สนุกก็สนุกเมาก็เมา

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่น

“เล่นต่อไปเถอะแม่นวล เจ้าคุณท่านเมากว่านวลไม่ได้ให้พ่อหงวนเป็นขุนช้างก็แล้วกัน”

ประภาว่า “ขุนช้างต้องอ้วนเตี้ยและหัวล้านซีคะ อาเสียสูงยังกะเปรตหัวก็ไม่ล้านไม่สมบทบาท”

คุณหญิงวาดพูดตัดบท

“เอาเถอะน่าเราเล่นกันสนุก ๆ อาอยากฟังเจ้ากรรมันขับเสภา รู้สึกว่าสัมผัสเสียงจิ้งหะจะโคนมันคล้าย ๆ กับนักขับเสภารุ่นก่อนในสมัยที่ยุคนี้กรังนักดนตรีมโหรีปีพาทย์ไทยกำลังเฟื่อง ได้เป็นขุนหลวงพระยาไปหลายท่าน เดียวนี้ก็เท่งทิงไปเกือบหมดแล้ว” พูดจบท่านก็หันมาทางสี่หงวน “พ่อหงวนแสดงเป็นขุนช้างหน่อยนะ”

อาเสียยิ้มแป้น

“เอาซีครับ” แล้วเขาก็กล่าวกับนิก “ขับบทรักให้ดี ๆ หน่อยเถอะเพื่อน ให้ขุนช้างได้กอดและจูบนางพิมบ้าง”

“ได้ อ้า...อ้ายแห้วอยู่ไหนล่ะ ขึ้นไปบนห้องข้าหยิบหัวล้านกระดาศในโซโบดมาให้อันเถอะวะ ให้อ้ายหงวนมันใส่เสียหน่อยจะได้ดูคล้าย ๆ กับขุนช้างบ้าง ถึงตัวมันสูงหน่อยก็ไม่ใช่ไร”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นเดินก้มตัวผ่านห้องโถงขึ้นบันไดไปชั้นบน สีสหาย กับสีนางต่างพูดคุยกัน สัพยอกหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน ร.อ. พันธุ์ลูกชายของ พลชนนิกรว่าขับเสภาได้ดี เสียงดังฟังชัดว่ากลอนสดได้คล้อง

อีกสักครูเจ้าแห้วก็ถือหัวล้านจำลองเดินลงบันไดมา และตรงเข้ามานั่งข้างนิกร ส่งหัวล้านกระดาศให้เสียหงวนอย่างนอบน้อม เมื่อกิมหงวนยกหัวล้านขึ้นสวมใครต่อใครก็พากันหัวเราะอย่างขบขัน

“เตรียมรำทำบทได้อ้ายหงวน” นิกรพูดยิ้ม ๆ “มโหรีจะทำเพลงสั้น ๆ ก่อน เริ่มแสดงกันใหม่”

“เอาเลย เร็วไว้กำลังอยากเล่น กันจะได้จับนวลล่อตามบทให้พวกเราดู เมียกันถึงจะแก่แล้วยังสวยงาม ดูซิวะ ปากนิต จมูกหน้อย หูนิต นัยน์ตาน้อย”

นิกรพยักหน้าให้พี่สาวของเขาซึ่งทำหน้าที่สีซอดัง

“เพลงเขมรพวงสองชั้นก็ได้พี่นั้น เล่นทั้งสองท่อนแต่ไม่ต้องมีเที่ยวกลับ”

เสียงมโหรีเริ่มบรรเลงเพลงทันทีทำให้บรรยากาศของบ้าน **“พัชรภรณ์”** เหมือนกับเมืองไทยสมัย ๕๐ ปีที่แล้วมา ไปทางไหนก็ได้ยินแต่เสียงดนตรีไทยเช่นนี้ พอเสียงเพลงจบลงนิกรก็ขับเสภาทันที เสียงหงวนลุกขึ้นร่าอย่างแก่งก้าง ความมีนเมา ทำให้เขากล้าเล่น กล้ารำ กล้าทำได้ทุกอย่าง เช่นเดียวกับคนเมาทั้งหลาย

ครานี้ขุนช้างช่างทุเรศ

สูงเหมือนเปรตหน้าตาเหมือนอ้านหงวน

เยื้องย่างขยับย่องเข้าห้องนวล

ทราวมสงวนพิมห้องผ่องโสภา

นั่งบนเตียงเคียงข้างเห็นนางหลับ

พอจะจูบพิมขยับกลับผวา

จะนอนแนบแอบข้างกัลยา

ตื่นขึ้นมาเอะอะจะเฟลเสีย

จะจูบปากกลัวมีกลิ่นน้ำลายขัน

จะจูบก้นกลัวจะพ่นซึ่งแก๊สเสีย

ลูกจากเตียงพุ่มพวงดวงเพ็ญ

หัวใจเพลี่ยเลยให้ร้องก้องบ้านพิม

อาเสี่ยหรือขุนช้างนั่งทำตาปริบ ๆ เม้มปากแน่นจ้องมองดูนิกรอย่างเดียดจาด
อยู่บนตั่งข้างนางพิมหรือนวลล่อท่ามกลางเสียงหัวเราะของพวกมโหรี

“ทำบทไปซี” นิกรดู

เสี่ยหงวนตวาดลั่น

“ไม่เล่นไวย มีอย่างที่ไหนวะเข้ามาถึงห้องนางพิมนั่งมองดูนางพิม แล้วลุกขึ้น
โหล่นบ้าน ยังงี้ขุนช้างไม่สบายนี่หว่า”

“น่า กลอนมันพาไปอย่างนั้น ประเดี๋ยวจะว่าบทรักให้ร่อยเลย”

อาเสี่ยทำหน้าแบ้และสันตึระชะ ลูกขึ้นจากเตียงหรือตั่งเก้าอี้เดินกลับมา
ตามเดิมแล้วถอดหัวล้านส่งให้พล

“เอ้า.... แกเป็นขุนช้างก็แล้วกัน”

พลกำลังมีนเมาก็รีบสวมหัวล้านกระดาศทันที แล้วหันมาพูดกับนิกรเพื่อน
เกลอของเขา

“เอาไวย กันเป็นขุนช้างและจะร้ายรำทำตามทีแกรื่อง”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ถ้ายังงั้นร้องเป็นเพลงสองชั้นใหม่โหรีรับบ้างและขับเสภาบ้าง เสภารำของ
เราจะได้มีรสชาติขึ้น”

แล้วนิกรก็ร้องเป็นเพลงตะนาวแปลงรับมโหรีทีละคำคือ ๒ วรรค

เข้าห้องพิมพิราลัยใจระทึก
เมื่อยามดึกไก่อแก้วเจ็ยแจ้วเสียง
อจกลับแสงส่องมองเห็นเตียง
ตรงขึ้นนั่งข้างเตียงเยาวมาลัย

ถึงแม้พลจะรำแก้งก้างก็ยังมีหน่วยก้านนำดูกว่ากิมหงวนมาก เขาทำบท
ตามที่นิกรร้องคือขึ้นไปนั่งบนเตียง พอมโหรีรับจบนิกรก็ขับเสภาด้วยกลอนสดหรือ
กลอนพาไปเท่าที่เขาคิดขึ้นได้

ถึงแม้เจ้าหลับสนิทก็พิศวาส
ใจจะขาดสุครึงสมัครสมาน
นางสาวไทยทุก พ.ศ. ก็ไม่ปาน

เจ้าพิมพ์สวยสคราญกว่าหญิงใด
ครานั้นนางพิมพ์แหว่สำเนียง
ได้ยินเสียงขุนช้างดังใกล้ ๆ
ตกใจตื่นลุกขึ้นพลันทันใด
กอดขุนช้างยื่นแก้มให้จูบทันที

“เฮ้ย ๆ ๆ “ กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น “ผิดเรื่องแล้วโว้ยอ้ายกร มึงแกล้งจับเสภาให้อ้ายพลจูบเมียกูนี้หว่า ในเรื่องนะนางพิมพ์เกลียดขุนช้างยังกะอะไรดี”

นิกรหัวเราะ

“นั่นมันสมัยโบราณ สมัยสมเด็จพระพันวษาหรือจะเทียบเคียงศักราชก็สมัยพระไชยราชาพระราชสวามีของ ท้าวศรีสุดาจันทร์นั่นแหละ สมัยนี้ผู้หญิงสาวเกลียดเศรษฐกิจมีที่ไหนวะ กันกับทให้มันถูกกาลเทศะ ขุนช้างน่าจะเกิดสมัยนี้มีเมียน่ารักยิ่งถึงหัวล้านนอกขนก็ไม่สำคัญ ผู้ชายรูปหล่อถ้าไม่มีเงินหรือมีเงินเดือนไม่เท่าไรนำผู้หญิงเขาไม่สนใจแล้ว ความรักเอาน้ำลูบท้องได้เมื่อไรเล่ามันต้องมีเงินเป็นเครื่องอุปกรณ์ สาว ๆ สมัยนี้ล้วนแต่มีแฟน ที่มีเงินทั้งนั้น ยิ่งแต่งงานกับคนแก่ก็ยิ่งดีจะได้ตายเร็ว ๆ “

เสี่ยหงวนยิ้มออกมาได้

“เออ...จริงของแก แต่ว่ากันซึกหึงเมียกันเสียแล้วโว้ย แกจับเสภาเข้าข้างอ้ายพลนิดเดียวเมียกันก็เสียทำอ้ายพล”

พล.ต. พลลุกขึ้นจากเตียงเดินเข้ามาหาเสี่ยหงวนแล้วทრุดตัวลงนั่งถอดหัวล้านจำลองส่งให้

“บทนี้มันเข้าพระเข้านางมีการกอดจูบกันบ้าง ถ้าแกหึงคุณนวลแกแสดงเป็นขุนช้างดีกว่า”

เสี่ยหงวนยิ้มออกมาได้

“ค่อยยังชั่วหน่อย” พุดพลางยกหัวล้านกระดาศขึ้นสวนศึระะ แล้วหันมายกมือไหว้นิกร “จับให้อร่อยหน่อยนะเพื่อน”

“ได้ ทำบทำให้ดีนะ รับรองว่ากันจับให้หยดย้อยไปเลย แกลุกขึ้นไปนั่งที่เตียงเถอะ รวบรวมตัดความตึงต่างว่าขุนช้างกำลังพลอดรักกับนางพิมพ์ แก่เรื่องให้ถูกต้องตามกาลสมัย”

กิมหงวนดีใจรีบลุกขึ้นเดินไปนั่งบนตั่งเคียงคู่กับนวลลออ นิกรขยับกลับในมือ แล้วขับเสภาต่อไป

ขุนช้างสอดคอตรัดสัมพันธ์พิม
เจ้าเหน็ดป้องปิดแล้วขัดขวาง
ตบฉาดตวาดลั่นลุกขึ้นพลาง
ตบอีกผางทั้งซ้ายขวาอ้ายบ้ายบอ
มึงบุกรุกเข้ามาถึงในบ้าน
ยามวิกาลเลวจริงอ้ายลิงจ้อ
กู่จะโทรเรียกกองปราบมาลากคอ
ขุนช้างนั่งหัวร่อออกไปมา

“ถูกตบตั้งสามสี่ที่ยังจะให้หัวเราะอีกเรอะอ้ายกร มึงขับเสภาตักตะบวยอะไรกันวะ ที่อ้ายพลเป็นขุนช้างมึงขับเสียเพราะพอกูเป็นขุนช้างขับให้นางพิมตบหน้า แล้วนวลก็ตบกูจริง ๆ ด้วยไม่ยอมยังมีมือ”

นวลลออกลั่นหัวเราะแทบแย ส่วนคนอื่นหัวเราะงอหายไปตามกัน โดยเฉพาะเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน หัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล ชอบใจที่เสียหงวนถูกนวลลออกตบตั้งหลายที

นิกรยกมือไหว้อาเสียดแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“อย่าถือสากันเลยวะ เล่นตามต้นฉบับเดิมนางพิมเกลียดขุนช้างเข้าไส้แกก็รู้ดีอยู่แล้ว เมื่อขุนช้างบุกเข้าไปหาในห้องเวลาค่าคืนก็ต้องเจอดีเช่นนี้เล่นต่อไปเถอะเพื่อน”

“ไม่เล่นไวย์” กิมหงวนตะโกนลั่นห้องแล้วลุกขึ้นจากเตียง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ คงจะสร้างเมมาบ้างแล้ว ท่านโง่งงลุกขึ้นนั่งบนโซฟา แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงจ้วเจีย

“ว่าไง เสภารำไปถึงไหนแล้ว”

นวลลออยิ้มให้ท่าน

“ละแล้วคะ เล่นไปได้เหนื่อยเดียวเท่านั้น เฮียไม่ยอมแสดงเป็นขุนช้างแทนคุณอาคะ เพราะคุณนิกรขับเสภาไม่ถูกใจ”

ท่านเจ้าคุณเปลี่ยนสายตาไปที่กิมหงวน

“แกจะเอาอย่างไรกับอัยการวะ มันว่าเสภากลอนสดว่าส่งเดชแบบกลอนพาไป
แกไม่เล่นอาจะเล่นเป็นขุนช้างเอง อահายเมาแล้ว”

เสี่ยหวนเดินเข้าไปหาเจ้าคุณบัจฉนีภย แล้วถอดหัวล้านจำลองส่งให้ท่าน

“เอาซีครับ ใส่หัวล้านเสียก่อนแล้วไปนั่งเตียง”

ท่านเจ้าคุณทำปากจู้

“ไม่ต้องใส่โวย ของฉันมันล้านอยู่แล้ว” พุดจบท่านก็ลุกขึ้นเดินมานั่งบนเตียง
เคียงข้างนวลลออ

เสภารำเรื่องขุนช้างขุนแผนได้แสดงต่อไปเพียงคู่เดียว ก็ต้องสิ้นสุดลงกลางคัน
เพราะนางพิมเมาแล้วและทำท่าจะอาละวาด คุณหญิงวาดสั่งให้เล่นมโหรีกันในหมู่
ญาติมิตรเพื่อส่งท้ายปีเก่า

ก่อน ๒๔.๐๐ น. วันนั้นเอง พวกนักดนตรีบรรดาศักดิ์ ก็นอนหลับไปตาม
กัน เจ้าคุณบัจฉนีภย นอนหงายท้องกรนเสียงลั่น มองดูเหมือนกับผีที่กำลังขึ้นอีด
นิกรกับกิมหวนนอนกอดกันกลมตึก ศาสตราจารย์ดิเรกนอนหงายในท่าไขว่ห้าง
ท่อนแขนขวากายหน้าผาก นวลลออนอนหลับหนุนตะโพกประไพ นันทากับประภา
นอนอยู่คู่กัน

ลูกชายของสี่สหาย ชวนกันไปเที่ยวสนามหลวง คุณหญิงวาดสั่งเจ้าแก้วให้
คอยดูแลเจ้านายในห้องโถงแล้วท่านก็ขึ้นไปพักผ่อน เจ้าแก้วเก็บเงินตกได้ ๑,๒๐๐
บาท ซึ่งไม่ทราบว่าเป็นของใคร

วันส่งท้ายปีเก่า ๒๕๑๐ สิ้นสุดลงด้วยความสุข สนุกสนานของพวกบ้าน
“พัชรภรณ์” ซึ่งได้จัดทำขึ้นเป็นการภายในโดยเฉพาะ